

ROZGONYI MARGARÉTA

PIROS LAP

Magda fiatal, halovány arcát a nyitott ablakon keresztül sűti a nap. Világos emeleti szobája zöld páfrányokkal és könyvekkel van telezsűfolva. A könyvespolc már kevésnek bizonyul, így stócbokban állnak a könyvek a padlón, az ablak alatt, a fotel előtt, és éjjeli szekrényként az ágy mellett. Űl az ablaka előtt, és nézi az udvaron a garázs és a kutyaól között magasodó diófát. Most éppen nem terűl alatta szőnyegként a lehullott dió, nincs is szezonja. Minden kopár, a természet várja az újjásűzletést. A földszintről hangos veszekedés hallatszik, pedig a szoba ajtaját kulcsra zárta, és kinyitotta az ablakot. Beáramlik a hideg levegő. Lehet, hogy érdemes lenne hangszigetelni az ágyterítővel az ajtót. Ki kellene mennie a végére, hogy könnyítsen magán. Reggel óta mozgolódik a gyomra, közben pedig olyan érzése van, hogy háromszorosára nőtt a mandulája a torkában. Hányonia kellene, de ahhoz ki kell nyitnia azt az ajtót, és belépnie abba a világba, amely most a szűlők összecsapásának helyszíne. Inkább akkor megoldja az ablakon át, és fel sem fog tűnni senkinek.

Magda még mindig nem érti, hogyan tudott élete két hete, egy este leforgása alatt egy végéhez közeledő focimeccsű változni. Nem tudja elfelejteni a napot, amikor a szűleivel arról beszélgettek, hogy az érettségi után hol tanuljon tovább. Az apja mindenáron doktort akart csinálni belőle, és az neki már igazából mindegy volt, hogy milyen doktort. Az anyja viszont csak annyit kért, hogy tanuljon tovább. Gondolja át, döntse el, érezze meg, mi az, amire kíváncsi, ami érdekli és vágjon bele. Magda kérdően nézte őket: akkor most mi legyen? Érezte a gyilkos feszűltséget a szűlei között, az anyja szemei már-már szikrát szórtak, de ahelyett, hogy szólt volna bármit is, inkább kiviharzott a konyhába. Az apja a telefonját nyomogatta, aztán felnézett, és ellentmondást nem tűrően kijelentette: doktornak kell lenned, gyermekem! Nincs mese. Ekkor a konyhában valami a padlóra esett, a hangokból ítélve ripityára törhetett, és ezzel ismét felrobbant a világ. Mindaz, ami évek alatt épűlt, felgyűlt, emésztdődött, az most teret kapott. Egy tányér a konyhában száz darabra tört, pont úgy, ahogyan Magda világa is ebben a pillanatban. Az anyja ordítva rohant be, és az apja fejéhez vágta, hogy ne legyen elszállva attól, hogy a kurvája doktor, bármilyen doktor is, a gyereket ne formálja annak a nőnek a képére.

Nő, kurva, doktor, kurva doktor, nő doktor, kurva nő, mi? Eddig le sem tudta magáról rázni a szüleit, amikor érettségi, továbbtanulás, egyetem, és a jövő volt a téma. Hogy folyik egybe a kettő, hol van köztük a kapcsolat? Magda jobbról balra forgatta a fejét, és tanácstalanul összegömbölyödött a kanapén, megölelte a piros díszpárnát, befogta a fülét, de még így is érezte a körülötte szikraként pattogó szilánkokat, melyeket ezerszám dobáltak egymás felé a szülei. Felszaladt a szobájába, közben felrúgta az útjába kerülő díszvázát, oda sem figyelt arra, hogy melyiket. Ha már minden törik, mit számít még egy váza, és becsapta az ajtót.

Most az ablakban ülve, ahogy bámulja a diófát a napsütésben, ugyanaz az emlék kavarg benne, mint azon a borzalmas estén, amikor megtudta, hogy egy doktor, aki ezek szerint egyben kurva is, a családjuk szerves része lett, de az apján kívül mindenki a pokolba kívánta.

Akkor este, és most is az jár a fejében, amikor – talán nyolc éves lehetett – a szüleivel felkapaszkodtak a város fölött magasodó hegy tetejére. A szőlőlugasok mindig nagyon érdekelték. Lentről, a városból az erdők zöldjének és a szőlőültetvények kopárságának váltakozása folytán a hegy saktáblának tűnt az emberek szemében. A nagyszülőknél már gyerekként megismerte a szőlő zamatos ízét, nagyapja bort is készített, persze csak annyit, hogy a cimborák látogatásakor előkerülhessen egy palack házi vörös vagy fehér. Kézenfogva másztak a hegy tetejére, a szülők pedig közben egy eljegyzésről beszélgettek nevetgélve. Milyen furcsa a világ, hogy mindketten egyszerre voltak ugyanazon az eljegyzésen, ahol először meglátták egymást. Az apja arról áradozott, hogy a gyönyörű és elegáns fiatal lányon hogyan akadt meg rögtön a szeme. Vállig érő fekete hajától, földig érő nagy piros rózsás ruhájától már csak az okos, csillogó sötét szempár, és az örökké vidám, mosolyra nyíló arc és száj vonzotta jobban a figyelmet. A lány úgy sugárzott, hogy szinte izzott, ahol megfordult, az embereket fejbe kólintotta az a hipnotikus életszeretet, amely igazi jelenséggé varázsolta. A fiút is felébresztette unalmából az az életet ünneplő jószág, ami a nővel együtt érkezett. A fiatal és tehetséges sportoló rögtön célba vette az este királynőjét. Szégyen vagy sem, azon az esküvőn a menyasszonynak esélye sem volt elnyerni ezt a címet. A magas, jóképű játékos támadásba lendült, és egy jól irányított kapura lövéssel megnyerte ezt az estét a lánynál. A labda ezután már csak a férfi előtt pattogott, hogy kitartó és eredményes bajnoki meneteléssel végül elnyerje a nő szívét. Az anyja elmondása szerint a fiú úgy ostromolta, ahogyan soha addig egy férfi sem. Virágokkal, édességgel, kirándulásokkal

halmozta el, persze az úti célok általában az idegenben szervezett meccsei voltak, de nőként jóleső volt az ünnepeelt sportoló oldalán díszelegni. A fiú egyszer egy óriási láda eperrel is beállított, hogy közösen főzzenek lekvárt belőle. Ennek az lett a vége, hogy mindketten nyakig eperlekvárban kergették egymást a konyhától a hálószobáig.

Közös életük második fele a boldog egymásra találás második évada helyett a szülők egymás elleni harcáról kezdett szólni. Az anyja úgy zsonglőrködött a mikro-, és makróökonómia világában, mint a tapasztalt gárszonok tizenkét tényérral a karjukon, egy negyedik Michelin-csillagért küzdő francia étteremben. Analitikus természetével magabiztosan lavírozott a felkínált pozíciók között. Minden nap hajnalban kelt, vitte Magdát az iskolába, aztán este nyolc után elhozta a nagymamától, és hazaérve leült még mellé leckét tanulni. Az apja eközben karrierjét építette és állandóan utazott. Meccsek, edzések, válogatások töltötték ki minden idejét, bár mindenki sejtette, hogy e mögött milyen élet rejtőzött. Hazatéréseit akkora veszekedések követték, amelyekért már régen piros lap, és kiállítás járt volna.

– Remélem, már fő az a vacsora, éhes vagyok! – kiabálta az apja rendszerint már a kapuból.

– Ott van a konyhában, szedjél, de csak puliszka van. Hol voltál eddig? Hoztál krumplit és húst? – mordult az anyja az egyik ilyen estén, a fűzet felett görnyedve Magdával.

– Mi a szar az a puliszka? Mondtam, hogy éhes vagyok! És hol lettem volna? Edzésem volt, már mondtam. Te nem vettél krumplit meg húst?

– Persze, edzésen. Azért piros a nyakad. Egyébként majd akkor vásárolok, ha végre hazaadod a pénzedet, és nem gyűjtögeted valahol.

– Nem kell neked az én pénzem, ez a ház is a tiedből van, nekem közöm sincs hozzá.

Magda még mindig az ablakban ül, nem tudja levenni a szemét a diófáról. Míntha vastag törzse, óriási termete biztonságot kínálna. A gyomra továbbra is mozgolódik, ám a szobán kívüli világból jövő ordítózást úgy megszokta a füle, hogy a csend már zavaróan telepedik rá, amikor a szülei éppen megpihennek a következő negyedórás szócsata előtt. Szeretne visszamenni abba az időbe, amikor az apja jobb bokája sérülése miatt sokáig nem játszhatott. Az anyja ápolta a műtét után, s ő boldogan viselte a bűzölgő, záptojás szagú mustáros káposztapakolást is, amelyre rajban szálltak a legyek. Neki azonban úgy tűnt, az anyja inkább él a bűzben terjengő sánta férfival, mint a sikeres

sportolóval. Közösek voltak a vacsorák, néha a reggelik is, hétvégeken azért elő-előkerült a labda, de csak a televízió előtt, a képernyő túloldalán, vagy dobálgatták egymásnak, és a pénz pedig már szóba sem jött. Magda akkoriban úgy érezte, hogy van családjá. Apja lenyugodott, csendes lett, az anyja sem háborgott már. Ám két hete újra kezdődött.

Magda agyában pörgött az idő, közben egy piros lapot szorongatott abból a társasjátékból, amit az apjától kapott karácsonyra évekkal ezelőtt. Természetesen sportjáték volt, valami focis. Gondolataiban összeállt az időrend, lassan megértette mindazt, amin eddig soha nem gondolkodott. Nem is jutott eszébe, hogy ez fontos lehet. Arra gondolt, hogy családjuk egy rosszul összerakott csapat, amely más felállásban megnyerhetett volna mindent. Ennek a családnak minden tagja a csúcsra termelt, beleértve saját magát is. Itt mindenki megnyerte a saját versenyét, de a végeredmény, közös életük minden, csak nem csapatjáték. Ők az egyéni megpróbáltatásaik sorozatát élik napról napra, egyre magányosabban. Amint ez végigfutott a gondolataiban, óriási csörrenést hallott letről. Szíve elkezdett hangosan dobogni, arra sem volt elég figyelme, hogy a kiskutyás mamuszpapucsát felvegye. A kezében maradt piros kártyát gyorsan a zsebébe gyűrte, zokniban leszaladt az emeletről, hogy megnézze, hogyan dől el végleg ripityára tört világának a sorsa. E gondolat pillanatában kapta el a tekintete az apja kezét, amikor az a magasba emelkedett, hogy a gőzölgő vízforralót az anyja felé dobja. Az anyja a konyhapulthoz támaszkodott, és hirtelen csak a kezével tudta védeni az arcát. Magda reflexei most versenyezhetek volna az apja fiatalkori képességeivel. Azonnal közéjük ugrott, a vízforraló tartalma pedig olyan sebességgel zúdult bal vállától végig a karján és kézfején, mint az őszi folyók vize nagy esőzések után. Szemük a lány meztelen karjára tapadt, amely két lélegzetvételnj pillanat után olyan piros lett, mint az izzó láva. Magda ordított a fájdalomtól, az apja pedig csak állt mozdulatlanul, némán, mint akit elsodort ez a forró láva, amely a szeme láttára égette vörösre lánya fiatal, selymesen puha bőrét. A sokkos állapot percekig tarthatott. Mire az apja körbenézett, Magda anyja leültette a lányát, kihívta a mentőt, és már egy kis táskát is összekészített a legfontosabb dolgokkal, ha a lányának bent kell maradnia a kórházban. Hallották a sziréna hangját, az anyja rögtön felpattant, hogy beengedje őket.

Az apja nem tudott figyelni, egyfolytában azon járt az esze, hogyan jutottak el ideig. Hogyan történhetett, hogy a lányát most elviszi el a mentő? Hogyan veszíthette el így a fejét? Hogyan fajult ideig az életük? És mi lesz

most a lányával? Annyira sodorták a gondolatok és az erős mellkasi fájdalom, amely pár perce szűrni kezdte erősen a bal oldalát, hogy csak fél füllel tudott odafigyelni felesége szavaira. – Te ne gyere velünk, kövess kocsival, vagy csinálj, amit akarsz! Ezután még elhangzott pár szó, de ezeket már nem hallotta. Minden elsötétült előtte, a lábai nem szolgálták olyan stabilan, mint eddig, és összecsuklott.

A férfi egy kórházi ágyban tért magához, Magda ült mellette. Kinyitotta a szemét, és azonnal végigpörgött az agyán mindaz, ami történt. Emlékezett a veszekedésre, a vízforralóra, Magda kezére, arra, amit a feleségével egymás fejéhez vágtak, mielőtt elborult az agya. A lányát nézte, aki éppen bóbiskolt egy széken ülve, bekötött kézzel.

– Gyermekem, hát te itt vagy? Nagyon sajnálom. – Nem tudott hangosan beszélni, ahhoz is erő kellett, hogy ezeket a szavakat suttogva kipréselje a torkán.

A lány nem válaszolt, látszott, hogy felébredt a mozgolódásra, de kell egy kis idő, amíg éber lesz.

– Nem mondasz semmit? Hallottad, amit mondtam?

– Magadhoz tértél, apa? Örülök! Nem igazán hallottam.

– Nagyon sajnálom, ami történt! Bocsáss meg!

Magda ekkor előhúzta zsebéből a piros kártyát, és szó nélkül átadta.

– Apa, ezt Neked hoztam, később beszéljük meg. Szerintem érted.

– Igazad van, ebből a csapatból ki kell állnom. Ez az igazság – de ezt már csak a férfi belső hangja mondta ki. Esmélését látva a nővérek körülzsongták, hívták az orvost. Magda megszorította az apja kezét, aztán kiment a kórteremből.